

موضوع: انفاق (کمک به دیگران)

قل ان ربي يبسط الرزق لمن يشاء من عباده و يقدر له و ما انفقتم من شيء فهو يخلفه و هو خير الرازقين

(۳۹ سبأ) معنی: ای رسول ما؛ بگو خدای من هر که از بندگان را خواهد وسیع روزی یا تنگ روزی میگرداند و شما هر چه در راه رضای حق انفاق کنید به شما عوض می بخشد و او بهترین روزی دهنده است.

و لا تجعل يدك مغلولة الى عنقك و لا تبسطها كل ا لبسط فتقعد ملوما محسورا

(۲۹ اسراء) معنی: نه هرگز دست خود در احسان بسته دار و نه بسیار باز و گشاده دار که هر کدام کنی به نکوهش خواهی نشست

والذين يكتزون الذهب والفضه ولا ينفقونها في سبيل الله فبشرهم بعباب اليم

(۳۴ توبه) معنی: و کسانی که طلا و نقره را گنجینه و ذخیره می کنند و از حب دنیا در راه خدا انفاق نمی کنند به عذاب دردناک بشارت ده

الشیطان يعدکم الفقر و یامرکم بالفحشاء و الله یعدکم مغفره منه و فضلا و الله وسع علیم

(۲۶۸ بقره) معنی: شیطان به وعده فقر و بی چیزی شما را به کارهای زشت و بخیلی وادار کند و خداوند به شما وعده آمرزش و احسان دهد و خدا را فضل و رحمت بی منتهاست و به همه امور داناست.

*امام صادق(ع): هر کس به مومنی احسان کند پس از آن او را با سخن ناهنجار خود برنجاند

و یا بر او منت گذارد صدقه خود را باطل کرده است.*

*فوائد انفاق کردن در قران کریم:

انفاق مانع هلاکت اجتماع است (بقره ۱۹۵) - سبب زیادی مال می شود (بقره ۲۶۱) - روح فداکاری در انسان ایجاد می کند (بقره ۲۷۲) - باعث آمرزش گناهان و فزونی مال است (بقره ۲۶۸) خداوند به انفاق انسانها آگاه است (آل عمران ۹۲) باعث تقرب به خداوند است (توبه ۹۹)

نقل شده که چون حضرت رسول(ص) از سفری مراجعت می فرمود، اول به خانه حضرت فاطمه(س) تشریف می برد و مدتی می ماند و بعد از آن به منزل زنان خود می رفت. در یکی از سفرهای پیامبر(ص)، حضرت زهرا(س) برای خود دستبند و گلوبند و گوشواره از جنس نقره تهیه کرده و پرده ای بر در خانه خود آویخته بود. هنگامی که رسول خدا(ص) از سفر مراجعت کرد و به خانه فاطمه زهرا(س) وارد شد، چون چشمش به زینت های مورد استفاده فاطمه(س) افتاد، با ناراحتی از خانه بیرون رفت و به مسجد وارد شد و در کنار منبر نشست. حضرت فاطمه(س) با فهمیدن علت این رفتار پدر برای جلب خشنودی و رضایت رسول اکرم(ص) همه آن زینت ها را به نزد پدر فرستاد و پیغام داد که دخترت سلام می رساند و می گوید: اینها را در راه خدا انفاق کنید! و چون آنها را به نزد پیامبر(ص) آوردند، سه مرتبه فرمود: «آنچه را که می خواستم، فاطمه انجام داد. پدرش به فدای او باد!» موااسات در روایات ائمه اطهار(ع) از نشانه های مؤمن حقیقی و از علایم شیعیان و پیروان راستین اهل بیت(ع)

به شمار آمده است؛ اما با تمام ارزشی که این مرتبه از انفاق (مواسات) دارد، به پایه ارزش و اهمیت «ایثار» که مرتبه بعدی انفاق است، نمی‌رسد.

در حدیثی از امام صادق(ع) می‌خوانیم که آن حضرت در جواب ابان بن تغلب که از حق مؤمن بر مؤمن سؤال کرده بود، فرمود: «ای ابان! مالت را با او نصف کن!» و وقتی ابان از این سخن امام متعجب شد، فرمود: «ای ابان! آیا از آن آگاه نیستی که خدای بزرگ درباره کسانی که ایثار و از خود گذشتگی می‌کنند، چه فرموده است؟» ابان پاسخ داد که چرا، آگاه هستم. آن گاه امام ادامه داد: «هنگامی که مالت را با او نصف می‌کنی ایثار نکرده‌ای؛ بلکه تو و او با یکدیگر برابرید [و به مواسات رفتار کرده‌اید]. هنگامی ایثار کرده‌ای که از نصف مال خود نیز به او بیخشی.»

ابن عباس نقل نموده که امام حسن(ع) و امام حسین(ع) بیمار شدند. پیامبر(ص) با جمعی از یاران به عیادتشان آمدند و به علی(ع) گفتند: چه خوب است که برای بهبودی فرزندان نذری کنی. علی(ع) و فاطمه(س) و فضه - کنیز آن دو - نذر کردند که اگر کودکان بهبودی یافتند، سه روز روزه بدارند. بچه‌ها بهبودی یافتند و اثری از کسالت باقی نماند.

حضرت علی(ع) سه من جو قرض گرفت و فاطمه(س) یک من آن را آرد کرده، از آن نان درست کرد و سهم هر کسی را جلویش گذاشت تا افطار کند. در همین حال سائلی به در خانه آمد و گفت: سلام بر شما اهل بیت محمد(ص). من مسکینم، مرا طعام دهید! خاندان پیامبر آن سائل را بر خود مقدم شمرده، افطار خود را به او دادند و آن شب چیزی جز آب نخوردند و با شکم گرسنه دوباره نیت روزه کردند. هنگام افطار روز دوم یتیمی بر در خانه آمد و غذا خواست و آنها غذای‌شان را به او دادند. در شب سوم اسیری آمد و همان عمل را نسبت به او کردند. صبح روز چهارم علی(ع) دست امام حسن(ع) و امام حسین(ع) را گرفت و نزد رسول خدا(ص) آمد. آن حضرت وقتی بچه‌ها را دید که از شدت گرسنگی ضعیف شده‌اند، گریه کرد. در این هنگام جبرئیل با سوره دهر بر آن حضرت نازل شد.